AGRESIUNEA NOCTURNĂ

EDUARD JURIST

ERA O NOAPTE ideală pentru o crimă perfectă. Desigur, nu există crime perfecte, dar nopţi ideale există. Întunericul era fără cusur. Beznă. Un plafon compact de nori acoperea etanş cerul, nelăsînd să răzbată nici o rază de lună. De altfel, nici nu era lună plină. Felinarul de pe stradă avea becul ars. În aşteptarea ploii, un vînt leneş mişca uşor frunzişul copacilor făcîndu-l să foşnească doar atît cît să acopere paşii furişaţi ai infractorului încălţat cu pantofi cu talpă elastică. Acum era momentul. Peste puţin timp avea să înceapă ploaia care va spăla urmele paşilor.

De după un zid se desprinse o siluetă abia ghicită, poate o nuanţă mai neagră decît întunericul însuşi. Omul se opri să asculte. Nu se auzea nimic. Toată lumea dormea toropită de zăpuşeală. Silueta se deplasă cu băgare de seamă şi se opri în faţa unei case cu grilaj de fier. Aici era. Poarta era întredeschisă, dar omul n-o atinse. Dacă scîrţîie? Cu o agilitate de pisică escaladă gardul aproape fără să-l atingă. Ajuns în partea cealaltă rămase încă o clipă să asculte. O precauţie în plus nu strică. Nimic. Geamurile de la parter erau protejate de o savantă dantelărie de fier forjat pe care intrusul ar fi putut s-o folosească în chip de scară, măcar pînă la balconul etajului întîi. Dar se părea că ideea nu-l preocupa. **Se prinse de un cablu de coborîre de la antena unui televizor şi după cîteva clipe ajunse în dreptul etajului patru.** Încălecă grilajul balconului şi rămase din nou să asculte. Aceeaşi linişte apăsătoare, dar utilă. Uşa de la balcon era larg deschisă. Omul se strecură în încăpere...

Scăldat de sudoare, Adam se zbuciuma în aşternut. Încercase să lucreze, dar fără folos. Consumase toate cuburile de gheaţă, preparîndu-şi băuturi răcoritoare, dar nu obţinuse efectul scontat. Îşi legase o batistă de mătase în jurul gîtului şi-şi spălase de cîteva ori fruntea cu apă rece. Inutil. Enervat, trecu în dormitor şi se aruncă în pat. Se lăsă cotropit de moleşeală sperînd să poată adormi. Dar nici somnul nu se lipea de el. Un timp privi ţintă tavanul, apoi se răsuci şi-şi afundă capul în pernă, încercă să se gîndească la ceva. Indiferent la ce. Nu izbuti să-şi propună nici un subiect. Plutea într-un vid total. Îl copleşea o senzaţie de dezintegrare. Dacă era mort? Nu, asta nu. Prea era cald. Vag de tot, cerul se ilumină la scînteia unui fulger.

Adam îşi încordă auzul în aşteptarea tunetului care nu mai venea. Se ridică în capul oaselor şi întinse mîna spre noptieră căutînd ţigările. Un nou fulger şi din nou Adam aşteptă să audă tunetul. De data asta îl deosebi ca un murmur înfundat venind de la mare depărtare. Era gata să aprindă bricheta, cînd un zgomot precis se făcu auzit în camera lui de lucru...

După ce se împiedicase de un vraf de cărţi trîntit pe jos, infractorul rămase pironit locului. Va fi oare surprins şi va trebui să facă uz de forţă? Prefera să lucreze curat. Îşi încordă auzul la maximum. Un fulger scăpără mai aproape şi tunetul puternic de data aceasta nu se lăsă aşteptat. O fracţiune de secundă încăperea se iluminase şi ochiul său experimentat surprinsese totul: un birou acoperit cu hîrtii în dezordine şi o maşină de scris, două fotolii de piele, o măsuţă cu sticle şi pahare şi un autosifon albastru, doi pereţi înţesaţi cu cărţi şi altul cu tablouri şi ceramică decorativă. Lîngă o uşă, văzuse un scrin în stil japonez. Era ceea ce căuta. Mai rămase o clipă locului ascultînd. Aproape maşinal scoase din buzunar un obiect masiv, negru. Se îndreptă pe vîrfuri spre partea opusă a camerei. Pipăi scrinul prevăzut cu sertare şi uşiţe. Intuiţia îl îndemna să înceapă cu sertarul cel mic din stînga. Nu era încuiat. Dar cutia burduşită cu hîrtii rezista. Încercă să-l tragă afară fără zgomot. Dar exact în acel moment încăperea fu inundată de lumină.

Primul lucru pe care l-a văzut Adam a fost arma îndreptată asupra lui. Apoi îşi ridică privirea şi descoperi chipul agresorului, ultima figură omenească pe care, după toate probabilităţile, avea s-o mai vadă...

— Bill!

— Adam!

Exclamaţiile porniră concomitent, victima şi agresorul privindu-se uluiţi.

— Ce întîmplare neaşteptată... bîigui stăpînul casei, neştiind ce să creadă, uitîndu-se magnetizat la arma rămasă încă întinsă spre el. Oaspetele îi interceptă privirea şi începu să rîdă, ce-i drept, uşor stingherit:

— E de lemn. Nu te teme. O folosesc numai în legitimă apărare. Chestie de psihologie.

Aruncă lemnul văcsuit pe masă şi-şi trecu mîna peste fruntea transpirată. Era într-adevăr zăpuşeală. Şi ploaia care nu se mai hotăra să înceapă!

— E teribil ce spaimă mi-ai tras, Billy! Noroc că te-am recunoscut.

— Eu cît pe-aci să nu te recunosc. Ai şi apărut, aşa, cînd te aşteptam mai puţin.

— Într-adevăr, nu ne-am văzut de multişor. Să tot fie zece ani.

Vizitatorul făcu un gest evaziv.

— La agapa promoţiei noastre n-ai venit, spuse gazda cercetînd dacă mai există lichid în sifon.

— Mda, tocmai atunci am fost reţinut. Am găsit invitaţia abia cînd m-am întors.

Adam era sincer bucuros să-şi revadă vechiul coleg.

— Un coniac?

— Mulţumesc, nu beau alcool cînd sînt pe teren. Poate ai ceva rece cu citrice.

Adam îi indică unul din fotolii, el aşezîndu-se în cel din faţa lui, după ce preparase două băuturi în care scufundase cîte o felie de lămîie.

— Ai avut o idee foarte bună să vii...

Privirea îi alunecă cu o sclipire de ironie spre sertarul scrinului. Faţa infractorului se destinse într-un zîmbet:

— Ca să fiu sincer cu tine, doar ne leagă atîtea amintiri, văd că am greşit adresa. Eram convins că aici locuieşte Still Bonny Gray, scriitorul.

Adam izbucni în ris.

— Eu sînt scriitorul...

Trebui să pună paharul pe birou ca să nu-l verse.

— Tu?

Adam încuviinţă scuturîndu-şi de cîteva ori capul.

— Cînd mi-am trimis prima povestire semnată Adam, la **Magazinul pentru ştiinţă şi ficţiune,** am primit la **Poşta redacţiei** următorul răspuns: „Povestire interesantă. Mai scrieţi-ne. Vă recomandăm să apelaţi la alt pseudonim, cel ales fiind incompatibil cu orientarea ştiinţifică a publicaţiei noastre”. Aşa că după ce am deschis de trei ori la întîmplare cartea de telefon, am pus degetul pe numele acesta.

— De ce de trei ori?

— Pentru că la prima încercare nimerisem la capitolul cuprinzînd **Întreprinderi şi instituţii** şi la a doua, la serviciile de urgenţă.

Oaspetele nocturn începu să rîdă:

— Ar fi fost amuzant să semnezi General Mottors.

— Şi la Gray ce credeai că ai să găseşti? întrebă Adam rîzînd.

Spărgătorul oftă şi ridică din umeri:

— O duci bine. Te citesc, evident, cînd sînt liber. Două, trei romane pe an... O piesă de teatru în provincie. Colaborezi la colecţie, la ziare. Am citit

că ai un serial la televiziunea CBS.

Adam făcu un gest cu mîna.

— Asta a fost. Acum e din ce în ce mai greu. În sertarul acela, arătă cu capul în direcţia scrinului, ai să găseşti tot felul de note neachitate: apă, lumină, telefon, chirie, asigurări...

— Nu te mai plînge, că nici Edgar Poe n-o ducea mai bine.

— Da, domnule, dar pe vremea lui mai erau idei! Astăzi situaţia s-a schimbat. Orice-ţi imaginezi vine, fie în contradicţie cu ştiinţa, fie, ca să fiu sincer, e mai puţin interesant decît ceea ce se face în laboratoare. Să nu mai vorbim de faptul că a-ţi imagina o călătorie spre Lună, cu ajutorul unei ghiulele de tun, e pueril, dar dacă te încumeţi să scrii despre o expediţie interplanetară extragalactică, imediat sare un profesoraş care te combate şi susţine că „conform teoriei relativităţii lui Einstein, o astfel de idee este o utopie" ş.a.m.d. „Invizibilitatea? Altă utopie". Demonstraţie infirmată. Roboţi? A devenit banal. Acum îi construiesc şi copiii. Transplant? Ce mai e fantastic în asta? Genetica dirijată? S-a făcut. În literatură? Nu, domnule, în laborator! Viteze superluminice? Au fost imaginate. De matematicieni. Antimaterie? Există. În romane? Da, în cele desuete. Antimateria „modernă" e în ciclotroane. Raza vieţii, raza morţii? Există. Se numeşte prozaic laser. Ce să-ţi mai spun? Aş putea să-ţi înşir o listă întreagă...

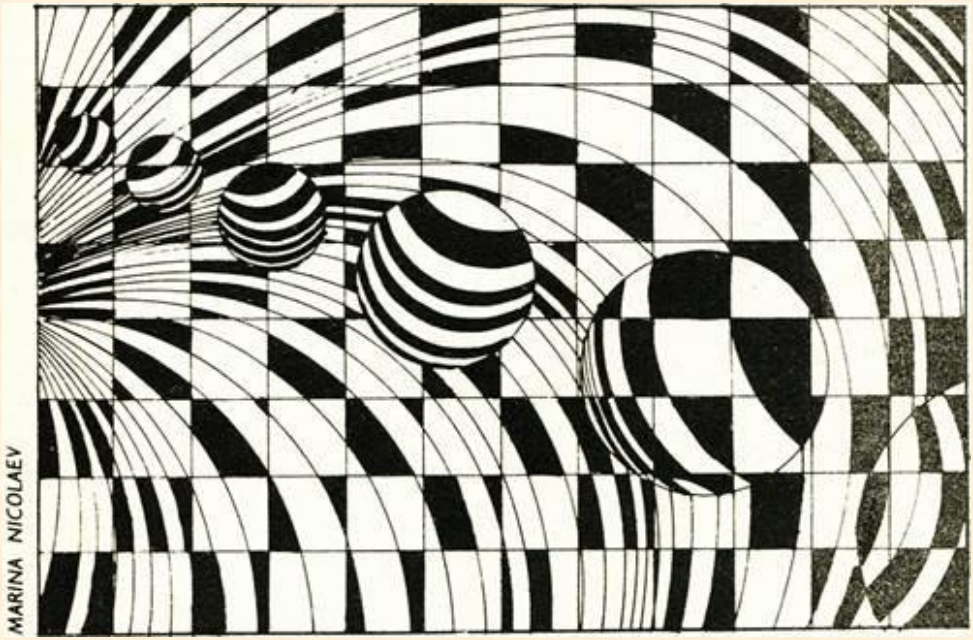

Adam se sculă din fotoliu şi începu să se plimbe prin birou.

— Şi atunci, te întreb, de unde idei noi? Nu mai există materia primă...

Se apropie de uşa deschisă spre balcon. Afară începuse să plouă. Oftă.

— Bine că s-a mai răcorit. Am ceva de terminat. O idee la care s-a umblat mai puţin... Ai auzit de gravitoni?

— Nu e ceva cu nişte chestii din alea care te fac mai uşor? Am văzut eu ceva într-un ziar...

Adam se însufleţi. Începu să-i expună subiectul povestirii. Îi explică ce sînt gravitonii şi antigravitonii în timp ce musafirul încerca cu discreţie să înăbuşe un căscat. Se făcuse destul de tîrziu.

— Ascultă, Billy, i se adresă Adam la un moment dat, am uitat să te întreb: cum ai intrat aici?

Billy ridică din umeri. La urma urmei era un fapt împlinit.

— Prin balcon.

— Prin balcon, prin balcon, dar pînă aici sus? Cu o scară? Pe burlan?

— Da de unde! E demodat, amice. Am găsit la un inventator nişte pantofi deosebiţi. I-am luat. Avea mai multe perechi. Abia pe urmă am văzut că aveau nişte tălpi speciale. Cînd îi pui, eşti mai uşor. Poţi să te urci ca un fulg şi pe un cablu de televizor.

Adam se prăbuşi în fotoliu.

— Antigravitonii! gemu el. S-a dus...

Vizitatorul nocturn îl privi mirat.

— Cine s-a dus?

— Povestirea... ideea... Au făcut-o şi pe asta!